

ת"פ 28465/11/16 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז תל אביב נגד ח ק

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 28465-11-16 מדינת ישראל נ' ק
כבוד השופט בני שגיא

לפני

המאשימה: מדינת ישראל - פרקליטות מחוז תל אביב
ע"י ב"כ עו"ד שלי קוטין

נגד

הנאשם: ח ק
ע"י ב"כ עו"ד יעל (פינקלמן) ניסן

הכרעת דין

א. כללי

1. מפגש טעון בהשתתפות ארבעה אנשים מתקיים ליד ביתה של בחורה צעירה, ובסופו - סכין ננעצת בבטנה והיא מובהלת לבית החולים.

השאלה המרכזית אשר התבררה במהלך המשפט נוגעת לזהותו של "נועץ הסכין", דהיינו: האם הנאשם דקר את אותה צעירה שניהלה עימו בעבר מערכת יחסים אינטימית (ואף איים ותקף את בני משפחתה), או שמא - כטענת ההגנה - קיימת אפשרות, העולה כדי ספק סביר, כי בעלה של הצעירה (עימו התעמת הנאשם) הוא האדם שדקר אותה, בטעות או בכוונת מכוון.

ב. כתב האישום

2. כתב האישום שהוגש נגד הנאשם מייחס לו עבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**); איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין (ריבוי עבירות); החזקת סכין, לפי סעיף 186 לחוק העונשין, התשל"ז-1977; ותקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

על פי האמור בכתב האישום, בחודש פברואר 2016 או סמוך לכך, עלתה ל ז, ילידת 1990, (להלן - **המתלוננת**) לישראל, ביחד עם בעלה, ג(להלן - **הבעל** או ג), ואחיה, א (להלן - **האח** או א). המתלוננת, אוגרתגורו בדירה ברחוב X(להלן - **הדירה**).

נטען כי הנאשם, שהיה לו בעבר קשר עם המתלוננת, לא השלים עם עזיבתה והגיע בחודש ספטמבר 2016 לישראל. הנאשם השתכן ברחוב X, בסמוך למקום מגוריה של המתלוננת, והמתין למתלוננת במספר רב של הזדמנויות בקרבת דירתה ובספסלים הסמוכים למקום מגוריה.

באוקטובר 2016, בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, פגש הנאשם ברחוב X בבת-ים במ א, בת דודה של המתלוננת (להלן - **מ או בת הדודה**), ובמהלך השיחה שנוצרה ביניהם אמר לה כי: **"לל יש חוב כלפיו, והיא צריכה להחזירו"**, וכן איים על משפחתה באומרו: **"אם ל לא תדבר איתי, אפגע במשפחה שלה"**.

ביום 4.11.16 בשעה 18:00 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם למכולת הנמצאת כ- 200 מטר ממקום מגוריה של המתלוננת, שם שהה באותה העת אחיה של המתלוננת. האח פנה אל עבר הנאשם ושאל אותו מדוע הוא נמצא בקרבתו? בתגובה לכך, ענה הנאשם: **"זה עניין שלי, אני יודע למה אני מסתובב פה"** וכן איים על האח, שלא כדן, בפגיעה בגופו, בכך שאמר לו **"אני צריך להרוג אותכם, את כולכם, להשמיד אותכם"**. כששאל אותו האח למה הוא מתכוון, שלף הנאשם סכין, אשר החזיק שלא כדן, לעברו של האח, והחל לדלוק אחריו, אך זה הצליח להימלט.

בהמשך לאמור לעיל, הגיע הנאשם לבניין בו מתגוררת המתלוננת, ואיים עליה, שלא כדן, בפגיעה בגופה בכך שצעק **"ל, תרדי למטה, אני ארצח אותך ואת אחיך"**. בתגובה, הזמינה המתלוננת משטרה.

משהגיעה ניידת המשטרה, החלו השוטרים בסריקה רגלית אחר הנאשם. באותה עת, ובזמן שהמתלוננת וגהמתינו בכניסה לבניין, הגיח הנאשם מחצר הבית וצעק לעבר ל **"זונה בת זונה"**. כמו כן, פנה הנאשם לעברו של גואמר כי **"אשתך חייבת לי 20,000 ש"ח"**, אחז בידו של גומשך אותו לחצר.

בהמשך לאמור לעיל, תקף הנאשם את געל-ידי כך שהניף את ידו לכיוון פניו של גוהפיל את משקפיו, בזמן שהמתלוננת ניסתה לשחרר את אחיזתו של הנאשם בג.

א, שחזר לבניין, ראה כי הנאשם הניף את הסכין לכיוונה של המתלוננת וניסה להרחיקה. חרף האמור לעיל, התקרב הנאשם אל המתלוננת, ודקר אותה בבטנה באמצעות סכין, שלא כדן, בכוונה להטיל בה נכות או מום (להלן - **הדקירה**). לאחר הדקירה, נמלט הנאשם מהמקום.

בעקבות הדקירה, פונתה המתלוננת לבית החולים "המרכז הרפואי ע"ש א. וולפסון" בחולון. כתוצאה מהדקירה,

נגרם למתלוננת פגם בדופן הבטן השמאלית העליונה, חודר את כל השכבות, ובמהלך ניתוח לפרוסקופיה בוצעה תפירה של דופן הבטן באזור הדקירה מחלקו הפנימי.

ג. עמדת ההגנה וזירת המחלוקת

3. הנאשם אישר בתשובתו לכתב האישום ובעדותו בבית המשפט כמעט את כל התיאור העובדתי המפורט בכתב האישום, למעט "הרכיבים בעלי פוטנציאל ההפללה", דהיינו: התיאורים בעלי המוטיב האובססיבי ביחס למתלוננת; רכיבי האיומים; וביצוע הדקירה.

לגרסת הנאשם, ובתמצית, הגעתו לישראל נעשתה ללא קשר להגעת המתלוננת ובעלה לישראל מספר חודשים קודם, ופגישתו הראשונה עימה בחוף הים הייתה אקראית לחלוטין. רק לאחר מפגש זה סבר כי יש מקום לדרוש מהמתלוננת להחזיר את סכומי הכסף שהעניק לה במהלך תקופת הקשר האינטימי שהתנהל ביניהם, ולשם כך בלבד רצה לשוחח עימה. נטען כי הנאשם נפל קורבן לאיומים ואלימות מצידו של אחיה של המתלוננת, לאיומים ואלימות מצידו של בעלה של המתלוננת, וכי לבד מרצונו לחשוף בפני בעלה של המתלוננת את דבר הקשר האינטימי שניהל עימה, לא נקט בפעולה כלשהי שהיה בה כדי לקדם עימות אלים. הנאשם הכחיש כי החזיק סכין בשלב כלשהו של אירועי אותו יום, וממילא הכחיש כי דקר את המתלוננת בבטנה, כאמור בכתב האישום.

4. ניתוח התשובה לכתב האישום בצירוף לעדות הנאשם מלמד כי אין מחלוקת ביחס לעובדות הבאות:

(א) בין הנאשם למתלוננת, בעודה נשואה ובתקופה בה התגוררו בגיאורגיה, התנהלה מערכת יחסים אינטימית במשך שנה; (ב) במהלך הקשר האינטימי, ומעת לעת, נתן הנאשם למתלוננת סכומי כסף שונים; (ג) בחודש פברואר 2016 החליטו המתלוננת ובעלה, שהם יהודים, לעלות לישראל והתגוררו בדירה ברחוב X; (ד) בשלהי חודש אוגוסט 2016 החליט גם הנאשם, שהוא נוצרי, לעלות לישראל, לטענתו - כיוון שסבל מאלרגיה וקיבל המלצה מרופאו להתגורר באזור שטוף שמש עם חוף ים; (ה) ימים ספורים לאחר הגעתו לישראל החליט הנאשם להתגורר ברחוב X, בסמוך לדירתם של המתלוננת ובעלה; (ו) מספר שבועות לאחר הגעתו לישראל, ניגש הנאשם לבת דודתה של המתלוננת שהלכה ברחוב, ושוחח עימה אודות סכום הכסף אשר לטענתו המתלוננת חייבת לו; (ז) ביום אירוע הדקירה, נפגש הנאשם ברחוב עם אחיה של המתלוננת, מפגש שהפך טעון ואלים; (ח) לאחר המפגש עם האח, הגיע הנאשם לדירת המתלוננת ובעלה, צעק לה מלמטה: "אני ואח שלך רבנו, אז שתדלי למטה ונברר את העניינים, מה את רוצה להרוס אותי בגלל הזנות שלך? בגלל שאת זונה?"; (ט) המתלוננת ובעלה ירדו למטה, ובהמשך גם אחיה הצטרף, כאשר בסיומו של המפגש הטעון, סכין ננעצה בבטנה של המתלוננת והיא הובהלה לבית החולים וסבלה מחבלות שונות; (י) אחיה ובעלה של המתלוננת החלו לרדוף אחרי הנאשם עד שהשלשה נעצרו על ידי שוטרים ופקחים שהגיעו למקום.

לציין כי לא הייתה מחלוקת כי דקירה בבטן מהסוג שתואר בכתב האישום, וככל שיוכח כי הנאשם ביצע

אותה, מקיימת את יסודות העבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין.

5. ניתן לחלק את זירת המחלוקת לשלוש "זירות משנה" וזאת בהתאם לכל אחד מהמפגשים שאין חולק כי אירעו, אך תוכנם שנוי במחלוקת:

(א) **המפגש עם בת הדודה של המתלוננת מספר שבועות לפני אירוע הדקירה** - במסגרת "זירת משנה" זאת אדרש להתנהלות הנאשם ותוכן הדברים שאמר לבת הדודה;

(ב) **המפגש עם אחיה של המתלוננת כשעה קלה לפני אירוע הדקירה** - במסגרת "זירת משנה" זאת אדרש לשאלה האם במהלך המפגש שהחל כשעה קלה לפני אירוע הדקירה, השמיע הנאשם דברי איום כלפי המתלוננת ואחיה, ואף שלף סכין ורדף אחרי האח, או שמא - האח הוא זה שהחליט להתעמת עם הנאשם, שהלך לתומו ברחוב, האשים אותו בפדופיליה (נוכח פער הגילאים בינו לבין המתלוננת שהוא מעל 25 שנים), תפס בעורפו ואף זרק לעברו בקבוק בירה;

(ג) **אירוע הדקירה** - במסגרת זאת אבחן האם לאחר העימות עם אחיה של המתלוננת, הגיע הנאשם לדירתם של המתלוננת ובעלה, צעק ואיים על המתלוננת, וכאשר ירדו השניים למטה, דקר את המתלוננת בבטנה ונמלט, או שמא - כגרסת הנאשם - כאשר המתלוננת ובעלה ירדו לחצר, הסתכמו מעשיו בניסיון להציג לבעל את ההודעות האצורות במכשיר הטלפון הנייד שלו על-מנת לעמת אותו עם דבר קיומו של הקשר האינטימי. בהמשך אבחן את גרסת הנאשם לפיה בשלב זה הוא חש מכה באזור החזה, הניח כי המתלוננת זרקה עליו את מכשיר הטלפון הנייד שהחזיקה, ומשהתכופף להרימו, הבחין כי בעלה של המתלוננת מחזיק בידו סכין, ואז ברח מהמקום מבלי שראה אם או כיצד נדקרה המתלוננת.

ד. דין והכרעה

6. אקדים מסקנה להנמקה ואומר כי לאחר בחינת כלל הראיות, שוכנעתי כי המאשימה הוכיחה את אשמתו של הנאשם ברמת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי, וזאת ביחס לכל הרכיבים העובדתיים והוראות החוק אשר יוחסו לו בכתב האישום.

7. המאשימה, באמצעות העדים השונים וגרסת הנאשם בחקירה ובעדות, הניחה על שולחנו של בית המשפט תמונה מלאה ושלמה, המתארת את אהבתו הגדולה של הנאשם למתלוננת בתקופה בה ניהלו קשר אינטימי, ואף לאחריה; את כעסו ועלבוננו על הפסקת מערכת היחסים האינטימית, במסגרתה "נדרש" לתמוך במתלוננת, והכל מבלי שהמתלוננת הודיעה לו על כך מראש, ומבלי שקדם למעברה לישראל ריב כלשהו; את הגעתו לישראל מספר חודשים לאחר עלייתה לארץ; את החלטתו להתמקם בעיר בת-ים בסמוך מאוד לדירת המתלוננת ובעלה; את מספר הפעמים בהן הסתובב באזור ביתה על-מנת שיוכל ליצור עימה קשר; את העובדה כי צילם את ביתה של המתלוננת; את כעסו על סירובה

לחדש את מערכת היחסים האינטימית ואת שיחתו הכעושה עם בת דודתה שנבעה מאותו כעס.

למעשה - התיאור שפורט לעיל, שאינו במחלוקת, ועולה כולו מאמרות הנאשם במשטרה ומעדותו בבית המשפט, מהווה בסיס להבנת האירועים המאחרים ומתיישב באופן ברור והגיוני עם העדויות שנמסרו על ידי העדים השונים, הן ביחס להתנהלותו האלימה של הנאשם עת פגש באחיה של המתלוננת, והן ביחס להתנהלותו באירוע הדקירה.

8. אל מול התמונה המלאה, השלמה וההגיונית שהוצגה על-ידי עדי התביעה, הציג הנאשם תמונה לא אמינה, כזו אשר חלקים ממנה אינם מתיישבים עם חלקים אחרים, כזו אשר סותרת את גרסאותיו בתחנת המשטרה (שאף הן לא היו בגדר "מקשה אחת"), וכזו שלפרקים אינה הגיונית. למעשה, ניתן לומר כי מוטיב "המקריות" אפיין את החלקים המרכזיים בגרסת הנאשם, אלא שלא ניתן לקבל כהגיונית שורה כה ארוכה של צירופי מקרים ללא כל תמיכה חיצונית, ולעיתים רבות אף בסתירה לנתונים מוכחים.

כך באופן "מקרי" התרחשו, לדברי הנאשם, רצף של אירועים: הנאשם סבל מאלרגיה לאחר שהמתלוננת עלתה לישראל; הרופא המטפל המליץ לנאשם על שהייה במקום שטוף שמש עם חוף ים; הנאשם החליט לעזוב את עבודתו בגיאורגיה והגיע לישראל חרף היותו נוצרי נעדר בני משפחה בישראל; הנאשם בחר לגור דווקא בעיר בת-ים; הדירה בה התגורר הנאשם הייתה ברחוב X (שם התגוררה המתלוננת); הנאשם הגיע לחוף הים שם פגש את המתלוננת לראשונה, מבלי שידע כי היא נמצאת במדינת ישראל; הנאשם פגש את בת דודתה של המתלוננת בסמוך למכולת השכונתית והתפתחה ביניהם שיחה, במסגרתה השמיע דברי איום ביחס למתלוננת; אחיה של המתלוננת, שלא הכירו עובר למפגש ביניהם, החליט לאיים עליו עם סכין אולם נמלט למראה מפתח רגיל (ולא סכין - על-פי גרסתו) ששלף הנאשם מכיסו; לאחר שהגיע לביתה של המתלוננת וצעק לה לרדת למטה (התנהגות שגרמה לה להזמין משטרה) חש הנאשם בבטנו ונזקק ללכת לשירותים בחוף הים; בהמשך תחושתו השתפרה, והוא חזר לדירת המתלוננת בדיוק לאחר עזיבת השוטרים ובזמן שהמתלוננת ובעלה ירדו לרחוב.

אלה, כאמור, ולשיטת הנאשם, צבר של אירועים אקראיים ומקריים, שרק חוסר מזל כינס אותם למקשה אחת.

לכך יש להוסיף אירוע "מקרי" נוסף, שלא לומר פלאי, לפיו לאחר העימות המילולי שהתפתח, נדקרה המתלוננת מבלי שלנאשם היה קשר לאירוע, תוך שהוא נמלט מהמקום מיד לאחר הדקירה, אותה לגרסתו, ושוב באופן "מקרי", לא ראה.

כעת, לאחר שהובהרו, ברמת המסגרת, הפערים בין שתי התזות העובדתיות שהונחו לפתחי, אגש לבחינת הראיות ברזולוציה עדינה יותר, ובהתאם לנקודות המחלוקת שהוגדרו לעיל.

המפגש עם בת הדודה של המתלוננת

9.

בת הדודה תיארה בעדותה את המפגש עם הנאשם (אותו לא הכירה) ואת דברי האיום שהשמיע, וכך ציינה:

"חודש וחצי לפני המקרה הזה. הייתי חוזרת מהמכולת לכיוון הבית, ופגשתי את הנאשם, הוא קרא לי. והוא אמר - דקה, אני רוצה לדבר איתך. אני הגעתי פה בגלל בת דודה שלך, אז שאלתי מי? אז הוא אמר לי. באיתי לחסל אותה, לגמור אותה. שאלתי למה? מה קרה? אז הוא ענה שהוא רוצה לדבר איתה.

ש. הוא אמר לך על מה הוא רוצה לדבר איתה?

ת. שראיתי שהוא כועס ועצבני, אז שאלתי למה? מה קרה? אז הוא ענה שהיא תגיד לבד. ל תגיד לבד. מה שהבנתי היה מדובר על כסף, של חייבת לו כסף. הוא טען של חייבת לו כסף (פרו' עמ' 37 ש' 17).

יצוין כי המתורגמנית לשפה הגיאורגית ציינה כי המילה "לחסל" אינה בהכרח להרוג, אלא יכולה להתפרש גם כ"לזעזע או לעשות משהו רע" (פרו' עמ' 40 ש' 10).

10. בעדותו בבית המשפט הודה הנאשם כי פגש בבת הדודה, אותה זיהה לטענתו מתמונות שהראתה לו המתלוננת בעבר, ואמר לה: **"כמו של חיסלה אותי אני אחסל אותה"**, אך לגרסתו - התכוון כי יחשוף את דבר הקשר האינטימי בפני בעלה.

גרסת הנאשם בבית המשפט היא בבחינת גרסה מתפתחת, שכן בחקירתו במשטרה ציין הנאשם כי דבריו לבת הדודה הסתכמו באמירה לפיה הוא **מעוניין במפגש עם המתלוננת, שכן היא "עשתה משהו לא טוב"** (תמליל החקירה ת/14 עמ' 19 ש' 17-2), ובתשובתו לכתב האישום צוין כי במהלך אותו מפגש לא נשמעו דברי איום אלא **"הייתה שיחה לעניין החוב"**.

11. מכל מקום, על יסוד עדותה של בת הדודה, ולאחר שהנאשם הודה בבית המשפט כי אמר שבכוונתו לחסל את המתלוננת, יש לקבוע כי מדובר באיום מפורש, בין אם כוונתו הייתה לפגיעה פיזית במתלוננת ובין אם לפגוע בה באמצעות חשיפת הקשר האינטימי שניהלה עימו במהלך נישואיה. העובדה כי מדובר בקשר אינטימי שאינו במחלוקת, אינה מעלה או מורידה מכך שחשיפתו בפני בעלה מהווה איום על המתלוננת.

המפגש עם אחיה של המתלוננת ביום האירוע

12. אחיה של המתלוננת תיאר בעדותו בבית המשפט כי עובר לאותו מפגש עם הנאשם, ובמשך תקופה,

ראה את הנאשם (אותו לא הכיר) מסתובב באזור ביתם. באותו מועד, בשעות אחר הצהריים, ניגש למכולת ובהמשך ישב בסמוך לה ושתה בירה שאז ראה שוב את הנאשם. האח תיאר כי בשלב זה החליט לפנות לנאשם ולשאול אותו מדוע הוא עוקב אחריו, ואת שאירע לאחר מכן תיאר באופן הבא:

"ראיתי את הנאשם. עשיתי שלוק מהבירה, לא שתיתי אפילו עד הסוף, וכשראיתי אותו בן אדם שעבר, רציתי לדעת מי הוא. כי ראיתי אותו כמה פעמים כבר, בזמן האחרון ראיתי אותו ליד תחנת האוטובוס וגם ברחוב, אז בבוקר ובצהריים ובערב ראיתי אותו כמה פעמים...קראתי לו, ושאלתי אותו שבמשך כמה ימים אני רואה אותך סביבי, שאתה כאילו עוקב אחרי, ומה אתה רוצה? הוא ענה לי שאני רוצה ככה, ואני עושה את זה. הוא אמר ככה אני רוצה. שאלתי שאני רואה אותך כמה פעמים סביבי, על ידי, ומה אתה רוצה? מי אתה? ההמשך של המכולת יש רחוב, יש עוד רחוב, ושם עומדות מכוניות ויש חושך. כאילו יחסית שם חושך. אז הוא אמר לי בוא נלך לשם, איפה שהמכוניות עומדות, ונדבר שם. אמרתי לו ששם חושך, ומה יש לנו לעמוד בחושך? אם יש לך מה להגיד, נעמוד פה ונדבר פה. הוא שוב פעם ביקש שנלך בחושך, איפה שהיה חושך, וחזרתי על זה שלא אלך לחושך, נעמוד פה ונדבר על מה שאתה רוצה. שאלתי למה אתה עוקב אחרינו? למה אתה עומד ליד הבית שלנו? מה אתה רוצה? אז הוא ענה שמגיע לכם למות כולכם, וקילל. לקח סכין ובא בכיוון שלי, הוציא מהצד סכין ובא בכיוון שלי. בשביל להרוויח זמן, הבקבוק של הבירה שהחזקתי ביד, זרקתי לו בכיוון הרגליים שלו, כדי לעצור אותו, ושתהיה לי אפשרות לברוח... הסתובבתי וברחתי לכיוון הים והוא רדף אחרי... מרח' X לכיוון של הים, יש שם כיכר. אז רצתי לכיוון הכיכר. ראיתי שהוא בא להשיג אותי, אז הורדתי גופיה וזרקתי בכיוון שלו, בשביל לעצור אותו, בשביל להרוויח זמן...האנשים שהיו שם התחילו לצעוק 'משטרה' אז כנראה מהצעקות וממה שקרה שם, הוא הבין שבאו לעצור אותו אז הוא הסתובב חזרה...הוא חזר בחזרה לכיוון הבית שלנו" (פרו' עמ' 42 ש' 2 - 29, ההדגשה אינן במקור - ב.ש.).

במהלך עדותו של האח, הוגשה אף אמרתו במשטרה (נ/4 - נ/4א').

13. אל מול גרסה זו, תיאר הנאשם בבית המשפט כי בעודו הולך לתומו בצהרי אותו יום לחנות המכולת, הבחין באחיה של המתלוננת אשר ישב מחוץ לחנות המכולת ושתה בירה בצוותא עם שלושה גברים נוספים. הנאשם תיאר כי הכיר את אחיה של המתלוננת מתמונות שהראתה לו בזמנו המתלוננת, וכאשר התקרב למקום, קם אחד משלושת הגברים, שהכיר אותו (את הנאשם) והחל לדבר עימו. לאחר שיחה עם אותו אדם שנמשכה כ- 20 דקות, תיאר הנאשם כי נכנס למכולת, קנה אוכל, ולאחר מכן תכנן להגיע למאפיה הנמצאת מתחת לביתה של המתלוננת. בזמן שהחל ללכת, שמע צעקות בנוסח "בחורצ'יק תעצור", וכאשר הסתובב הבחין באחיה של המתלוננת, שהחל לתחקרו באשר למעשיו. הנאשם תיאר כי התפתח ויכוח, במהלכו הציע כי יביא את הטלפון הנייד על-מנת להוכיח את הסיבה להיותו במקום. הנאשם הדגיש כי בשלב זה לא אמר לאח כי הדברים קשורים למתלוננת, והחליט ללכת לביתו. לאחר שהיה בביתו, תיאר הנאשם כי חזר למקום בו ישב האח, וביקש ממנו להתקשר למתלוננת. כאשר נשאל על-ידי האח מה הקשר בינו לבין המתלוננת והשיב כי יבהיר קשר זה לאחר קיומה של

השיחה הטלפונית, תפס אותו האח בצווארו, החל לצעוק כי הוא פדופיל, ואיים עליו כי יחתוך את ראשו. הנאשם השתחרר מאחיזתו של האח, אולם האח זרק לעברו בקבוק, ובשל חששו מהסלמת האירוע, הנאשם החליט לשלוף מכיסו מפתח, ולמראה המפתח, האח נמלט מהמקום (פרו' עמ' 91 ש' 24 עד עמ' 92 ש' 26).

14. בבואי להכריע בשאלה מי מבין השניים השמיע את דברי האיום, והאם הנאשם החזיק סכין באותה סיטואציה וניסה לדקור את אחיה של המתלוננת, מצאתי להעדיף באופן מובהק את עדות אחיה של המתלוננת, וזאת על יסוד חמישה טעמים:

הטעם הראשון - התיאור שסיפק האח בעדותו מתיישב עם התנהלותו האובססיבית של הנאשם ביחס למתלוננת עד לאותה נקודת זמן (לרבות עם האיום המפורש שהשמיע באוזני בת הדודה), ואף עם התנהלותו לאחר האירוע (הליכה לביתה של המתלוננת על-מנת להתעמת איתה ועם בעלה).

הטעם השני - התיאור שסיפק הנאשם, לפיו אחיה של המתלוננת, אשר לדבריו היה נחוש לפגוע בו, ברח מהמקום רק למראהו של מפתח "ביתי" רגיל ששלף הנאשם מכיסו, הוא תיאור שאינו מתיישב עם הגיונם של דברים, בוודאי כאשר אין חולק כי האח אחז בקבוק זכוכית.

הטעם השלישי - עדותו של האח, לפיה הנאשם איים עליו עם הסכין, ובמהלך המרדף שהתפתח הוא הוריד את חולצתו, מתיישבת עם עדותו של העד מוחמד יונס, אשר תיאר כי ראה ממרפסת ביתו בחור עם כובע שחור ועם סכין רץ אחרי בחור שמן לובש מכנסיים קצרים ומנסה לדקור אותו, כאשר בשלב מסוים "הבחור עם המכנס הקצר, השמן, חוזר ורץ, מוריד את החולצה שלו ורץ לכיוון של הרצל בלי חולצה, רק עם מכנס קצר" (פרו' עמ' 32, וראה גם שיחת הטלפון של העד עם מוקד 100 - ת/32). העד אף תיאר כי "הבחור עם הכובע" (ועם הסכין) נראה בן 50 (הנאשם בן 53). אין מחלוקת כי אחיה של המתלוננת, שהוא בן 37, לבש ביום האירוע מכנסיים קצרים וחולצה קצרה, ואין אף מחלוקת כי מבנה גופו מתיישב עם תיאורו של העד.

מדובר בעד ראייה נעדר אינטרס בהפללת הנאשם, שהתקשר בזמן אמת למוקד המשטרה, וסיפק תיאור מהימן של ההתרחשות לה היה עד, אשר אפילו ההגנה בסיכומיה לא סברה כי ניתן להטיל דופי בדבריו.

הנאשם, אשר ציין כי לא חבש כובע, הדגיש כי הוא או אחיה של המתלוננת לא החזיקו סכין, וכי לא התפתח מרדף ביניהם, אלא האח נמלט למראה המפתח מבלי שהוא (הנאשם) רדף אחריו. גרסה זו אינה יכולה לעמוד, בהיותה עומדת בסתירה לעדותו האמינה של עד הראייה, אשר תיאר באופן ברור מרדף של אדם בסביבות גיל 50 המחזיק סכין אחרי אדם שבשלב כלשהו הוריד את חולצתו.

אני נכון להסכים עם התובעת, עו"ד קוטין, כי אימוץ עדותו המהימנה של עד הראייה יונס, הוא בעל משמעות כפולה:

הראשונה - יש בעדות עד הראייה כדי להוכיח כי הנאשם, דקות ספורות לפני אירוע הדקירה, החזיק ברשותו סכין, וזאת בניגוד לגרסת הנאשם אשר הכחיש זאת לחלוטין;

השנייה - יש בעדות כדי להוכיח את מהימנות עדות אחיה של המתלוננת (ואת היעדר מהימנות תיאור הנאשם) גם ביחס לאירוע הדקירה שהתרחש דקות ספורות לאחר מכן.

הטעם הרביעי - בסריקות שערכו השוטרים לאחר אירוע הדקירה, נמצאו שתי סכינים בזירה, האחת - עם ידית שחורה, והשנייה - עם ידית ורודה. אין חולק כי הסכין עם הידית השחורה הובאה על-ידי בעלה של המתלוננת לזירה, ומדברי המתלוננת בעימות עולה כי הנאשם החזיק בידו סכין בצבע ורוד או אדום (ת/17 ש' 98). בסופו של יום, בדיקות המעבדה הוכיחו, ועל כך אין חולק, כי על הסכין עם הידית הוורודה נמצא דמה של המתלוננת. בעדותו בבית המשפט ציין הנאשם כי רק בעלה של המתלוננת החזיק סכין, כך שתפיסת שתי סכינים בזירה, בצירוף ליתר הנתונים, תומכת אף היא בגרסת האח, לפיה במפגש המוקדם איתו החזיק הנאשם סכין ואף איים עליו באמצעותה.

הטעם החמישי - אין חולק כי במהלך האירוע התקשר האח למתלוננת. בשיחת הטלפון הראשונה שערכה המתלוננת למוקד 100 (ת/35, ת35א') נשמעת המתלוננת מתארת כי מישו ניסה לפגוע באחיה, שהצליח להימלט (באותו שלב - המתלוננת אינה יודעת כי מדובר בנאשם). יש לראות בכך חיזוק נוסף לעובדה כי האח חש מאוים באותה סיטואציה וסיפר על הדברים בזמן אמת למתלוננת (ראה גם עדותו בפרו' עמ' 42 ש' 29-31).

15. **על יסוד הטעמים שפורטו לעיל, ראיתי לקבוע כי במסגרת המפגש עם האח, השמיע הנאשם איומים מפורשים כלפי האח ומשפחתו ("אני צריך להרוג אתכם, את כולכם, להשמיד את כולכם" - נ/4 ש' 29, וכן ת/15 עמ' 2 ש' 32), איים על האח באמצעות סכין שהחזיק ואף רדף אחריו בניסיון לדקור אותו. לאחר שהאח נמלט, פנה הנאשם והלך לדירתה של המתלוננת.**

אציין בשולי הדברים כי לא נעלמה מעיני העובדה כי האח ניסה לטשטש במעט בעדותו את אותו ניסיון של הנאשם לחשוף בפניו הודעות ממכשיר הטלפון הנייד, ודומה כי האח לא שש להעיד אודות נתונים אשר יהיה בהם כדי לפגוע בשמה של המתלוננת. ועדיין, בין רצון זה לבין קביעה כי מדובר בעד אשר לא ניתן להתבסס על עדותו קיים מרחק ניכר, בוודאי כאשר ליבת עדותו הגיונית, מתיישבת עם התנהלות הנאשם, ועם ראיות אחרות.

המפגש במהלכו נדקרה המתלוננת

16. שלושה עדים שונים העידו מטעם התביעה אודות שהתרחש, ומכל אחת מהעדויות ניתן ללמוד, באופן ברור, כי הנאשם הוא זה שדקר את המתלוננת.

מעדות המתלוננת ובעלה, עולה כי האירוע החל מבחינתם בשמיעת צעקותיו של הנאשם מלמטה. המתלוננת תיארה כי הנאשם צעק לה שתרד למטה שכן הוא (הנאשם) מתכוון להרוג אותה ואת אחיה (פרו' עמ' 59 ש' 27). הנאשם הודה כי לאחר העימות עם אחיה של המתלוננת הגיע לדירתה, והחל לצעוק שתרד וכלשונו: **"אני ואח שלך רבנו, אז שתרדי למטה ונברר את העניינים, מה את רוצה להרוס אותי בגלל הזנות שלך? בגלל שאת זונה?"**.

בשלב זה, נוצר קשר טלפוני בין המתלוננת לאחיה, שם מסר לה האח על שהתרחש מספר דקות קודם לכן, ובעקבות שיחה זאת התקשרה המתלוננת למשטרה (ראה השיחה הראשונה שערכה המתלוננת למוקד 100 (ת/35, ת35א'). השוטרת שרה אחוון, שהייתה מהשוטרים שהוזעקו למקום, פגשה בכניסה לבניין את בעלה ואחיה של המתלוננת, ואף ערכה עליהם חיפוש (ראה עדות השוטרת בפרו' עמ' 15 דוח הפעולה ת/28). בשלב מסוים ירדה המתלוננת למטה, ונוכח קשיי שפה, ערכה איתה שיחה תוך ששוטר דובר רוסית מסייע לה להבין את דברי המתלוננת (ראה השיחה השניה בת/35).

וכך תיארה השוטרת את שאירע בהמשך:

"האישה ירדה מהבית אלי, כשאני הייתי עם שני הבחורים (אחיה ובעלה של המתלוננת - ב.ש), היא הייתה בסדר, ולא מסרה פרטים. אמרה שיש מישהו שרודף אחריה, שחושדת בו, שהיה שכן שלה בגיאורגיה והוא מטריד אותה... עזבתי אותה ברגע שהתקבל דיווח שיש עוד חשודים בקטטה יושבים באותו רכב, לא אמרו לי באיזה מרחק. אמרתי להם לעלות הביתה, אני מתכוונת לשניים ולאשה, אם הם מבחינים בחשוד להתקשר מידית 100" (פרו' עמ' 16 ש' 23).

השוטרים עזבו את המקום, מבלי שהבחינו בנאשם, אחיה של המתלוננת הלך למכולת על-מנת לקנות מים, ואז לפתע יצא הנאשם מחצר הבית.

וכך התיאור שמסר הבעל בעדותו:

"השוטר התחיל לחפש מסביב, ואבטו (האח - ב.ש) הלך למכולת. באותו זמן יצא הנאשם מהחצר, והוא אמר בוא, כנס לחצר, אתה לא יודע איזה אישה יש לך, אתה לא יודע שהיא זונה, והוא ניסה להכניס אותי לחצר" (פרו' עמ' 76 ש' 21).

17. הנאשם התקשה ליתן הסבר אמין לשאלה לאן נעלם לאחר שצעק למתלוננת לרדת (ודווקא כאשר השוטרים הגיעו למקום) וכיצד ידע לחזור למקום בתזמון מושלם, דהיינו - לאחר שהשוטרים עזבו, וציין כי לאחר שצעק למתלוננת לרדת, חש בבטנו והלך לשירותים בחוף הים, ורק כאשר חזר פגש במתלוננת ובבעלה.

18. את שאירע בהמשך ניתן ללמוד מעדות המתלוננת:

"... אנחנו היינו בחוץ, הנאשם תפס את בעלי ואמר לו בוא תיכנס פנימה אני רוצה להראות את ההתכתבות של אשתך הזונה. בעלי אמר שבשביל מה להיכנס לחצר? אני לא רואה? תראה לי פה. במצב זה נפלו לו המשקפיים... ראיתי שהנאשם סוחב את בעלי לחצר פנימה, אז נבהלתי. הוא לא רצה לעזוב אותו אז נבהלתי. כשאחי הגיע, תפסתי את בעלי ורציתי לשחרר אותו מהנאשם. באותו זמן הרגשתי אגרוף בבטן.

ש. מי נתן לך את האגרוף?

ת. הנאשם. הרמתי את החולצה וראיתי שנוזל לי דם. אז הבנתי שהנאשם פצע אותי והוא ברח... כשהנאשם הזיז את היד ראיתי שהלהב היה בצבע כסף... אז לא ראיתי את הידית..." (פרו' עמ' 61 ש' 14 עד עמ' 62 ש' 7).

19. תיאור דומה סיפק גם הבעל בעדותו:

"ל עמדה בצד שמאל שלי. כי בצד ימין הנאשם תפס לי. באותו זמן אבטו (האח - ב.ש) בא, והוא שאל מה אתה רוצה מאיתנו? למה אתה רוצה להרוג אותנו? באותו זמן ל משכה אותי אחורה. ובאותה עת הוא דקר את ל. זה היה עניין של שניות שאבטו בא, ואני זזתי אחורה ול קיבלה מכה, זה קרה בשניות" (פרו' עמ' 77 ש' 7).

20. הן המתלוננת והן אחיה ציינו כי בתחילת העימות ניהלו שיחה טלפונית במהלכה צעקה לו המתלוננת כי מנסים לרצוח אותה או את בעלה, ובעקבותיה חזר האח במהירות מהמכולת לדירה.

וכך תיאר האח את שהתרחש:

"השוטרים תפסו אותנו והשכיבו אותנו על הרצפה. הם שאלו אותנו מי אנחנו? מה קרה? אז אמרתי להם שמישהו רדף אחרי, רצה לפגוע בי, אז הם עשו חיפוש עלינו. הם ביקשנו מאיתנו תעודת זהות, אחותי הביאה לנו מהבית את התעודת זהות, הורידה את התעודת זהות. הם בדקו את התעודת זהות ואמרו לנו אל תדאגו, אנחנו נהיה בסביבה פה, ואם הוא יחזור, אנחנו פה, ואל תדאגו, לא יקרה כלום, השוטרים כאילו אמרו. השוטרים הלכו, ואמרתי לאחותי ולגיסי שהמטרה, ירדתי למטה כדי לקנות מים, אז אמרתי שאני אלך להביא מים. הלכתי למכולת, בדיוק הייתי צריך לקחת מים, כשהיה לי צלצול טלפון, שאחותי צועקת בטלפון שהוא פה והוא רוצה לרצוח אחד מאיתנו. השארתי את המים, לא לקחתי את המים ורצתי בכיוון הבית. כשהגעתי לכניסה של הבניין, אחותי עמדה, כמו שאני עומד (על הדוכן) ובעלה עומד, כלומר אחד ליד השני. אני באתי מאחורי אחותי וגיס, ושאלתי את הנאשם מה אתה רוצה?...הוא עמד

מולם. שאלתי אותו מה אתה רוצה? למה אתה רוצה לרצוח או להרוג אותנו? אז איך שסיימתי את המילה הזאת, הוא עוד פעם הוציא את הסכין והלך בכיוון של ל (מדגים תנועת דקירה). ברגע שראיתי שהוא בא בכיוון של ל עם הסכין, עמדתי ליד ל, אז נגעתי לה בכתף והרחקתי אותה ממנו. אם לא הייתי מרחיק אותה, היה קורה אסון יותר גדול. באותו רגע ל אמרה "אוי" והתכופפה, והנאשם ברח" (פרו' עמ' 43 ש' 5, ההדגשה שלי - ב.ש).

21. מקבץ העדויות הישירות שהובא לעיל, מלמד באופן ברור כי הנאשם דקר את המתלוננת בעודו עומד מולה, ולאחר שהיא הרחיקה את בעלה שעמד לצידה. שלושת העדים סיפקו תיאור אמין של אירוע הדקירה, ולא ניתן להצביע על הבדלים בעלי משקל בין התיאורים השונים. לדברים חשיבות מיוחדת שעה שזוכרים כי המתלוננת הובהלה לבית החולים מיד לאחר האירוע, אחיה עוכב ובעלה נעצר, כך שגרסאותיהם הראשונות נמסרו מבלי שהייתה בידם האפשרות, ולו התיאורטית, לתאם הדברים ביניהם. לא התרשמתי כי המתלוננת, בעלה או אחיה, מעוניינים בהפללתו של הנאשם על לא עוול בכפו, וניכר כי העידו באופן אותנטי ובזהירות רבה. התרשמות זאת מתיישבת גם עם התרשמותי מהתנהלות העדים בעימותים המוקלטים שנערכו בינם לבין הנאשם. דוגמא מובהקת לאותה זהירות ניתן לראות בעדות הבעל אשר הקפיד לציין כי לא ראה את הנאשם מחזיק סכין - עדות המתיישבת עם העובדה כי משקפיו נפלו לפני הדקירה (ומדובר במשקפיים במספר 7.5).

22. נטען בסיכומי ההגנה כי בעלה של המתלוננת סיפק גרסה כוזבת ביחס לנסיבות החזקת הסכין על ידו (תיאר כי בישראל במטבח עת שמע את צעקות הנאשם, "שכח" את הסכין בכיסו בזמן שירד למטה, ושלף אותה במהלך המרדף כיוון שהפריעה לו לרוץ), ואני נכון לקבל את הטענה. יחד עם זאת, אינני סבור כי יש בניסיונו של הבעל לצבוע בצבעי "טעות" את ירידתו מהדירה כשהוא מחזיק סכין (מהלך שלא ניתן להגדירו כמופרך נוכח טיב הצעקות ששמע ואופי איומיו של הנאשם) כדי להוביל לדחיית אותם חלקים בעדותו בהם תיאר את העימות עם הנאשם ואת השניות בהן נדקרה המתלוננת, בוודאי כאשר עדותו נתמכת מזוויות רבות אחרות.

23. מעבר לעובדה כי התיאורים שסיפקו שלושת העדים משתלבים האחד בשני, ניתן למצוא להם נקודות תמיכה נוספות, כמפורט להלן:

(א) העובדה כי הדקירה מהווה "פרק נוסף וצפוי" בהתנהלות הנאשם - הנאשם לא חלק על העובדה כי כעס מאוד על המתלוננת והתאכזב מהתנהגותה, ועדותו זרועה אמירות רבות מהן ניתן ללמוד על תחושותיו, לדוגמא: "חיסלה אותי כי אהבתי אותה והיא נעלמה, היא ברכה. דבר שני, 20 אלף לארי היא לקחה ממני. חוץ מזה מה שהייתי נותן לה מתנות" (פרו' עמ' 91 ש' 9), וכן: "הייתי עם הגב אל ל ואל גיאה (הבעל - ב.ש), כשהיא התחילה לקלל אותי הסתובבתי לכיוון שלהם ואמרתי לל: את אשמה בהכל, את מקללת על הגבריות שלי, כאילו אני לא גבר טוב כשאת אשמה בהכל?" (פרו' עמ' 94 ש' 10). דברי הנאשם מלמדים כי מעבר לכעס "הכללי" על המתלוננת, ברגע האמת הוא חש פגיעה נוספת מצידה ביחס לגבריותו. העובדה כי דקות ספורות לפני אירוע הדקירה התעמת הנאשם עם אחיה של המתלוננת וניסה לדקור אותו מהווה חיזוק

נוסף לאמור לעיל, וכך גם הצעקות המאיימות שצעק הנאשם למתלוננת לפיהן הוא יהרוג אותה ואת אחיה.

(ב) מידיות הגרסה - אין חולק כי כבר בבית החולים ציינה המתלוננת כי הנאשם דקר אותה [ראו הודעת פקידת הקבלה בבית החולים וולפסון (ת/1), עדות השוטר יעקב בלוקי (המזכר ת/5), ועדות השוטרת שרה אחוון (פרו' עמ' 17-18)];

(ג) הימלטותו של הנאשם מזירת הדקירה - אציין בהקשר זה כי הנאשם נמלט מהמקום ולא הזעיק משטרה, בעוד המתלוננת, בשלבים שונים של האירוע, התקשרה פעמיים למשטרה;

(ד) העובדה כי הייתה ברשות הנאשם סכין (בניגוד לגרסתו וכללם מתיאור העד יונס ואחיה של המתלוננת).

24. אל מול מקבץ הראיות שפורטו לעיל, הציג הנאשם גרסה אשר אינה מתיישבת עם כלל הראיות ולא ניתן ליתן בה אמון. הנאשם אמנם הודה באהבתו הרבה למתלוננת ובכעסו הרב על התנהגותה וסירובה להיפגש עימו, אולם כמעט ביחס לכל רכיב "מפליל" מסר גרסה מרחיקה, ולעיתים מספר גרסאות.

התייחסתי בפתח פרק ההכרעה למוטיב "המקריות" שאפיין את עדות הנאשם, וסבורני כי עדותו הייתה בלתי סבירה ורחוקה מלשקף את המציאות. לא סביר בעיני כי הנאשם השאיר את כל חיו מאחור (לרבות עבודה בה הועסק) ובחר, מכל מדינות העולם, לעבור לגור דווקא בישראל, והכל בשל "אלרגיה" והמלצת רופא (שלא הוצגה מעולם) לעבור להתגורר באזור שטוף שמש. למותר לציין כי הנאשם הגיע לישראל עם אשרת תייר התקפה ל-7 ימים, וממילא איש לא הבטיח לו כי יוכל להתפרנס בישראל. אינני נותן אמון גם באותה "מקריות" שהובילה את הנאשם להתגורר בצמוד לרחוב בו התגוררה המתלוננת, וגם בהקשר זה לא העיד מטעמו של הנאשם אותו "חבר של חבר" שכביכול הזמינו להתגורר עימו בבתי-ים (ואדגיש כי אינני סבור כי מדובר במחדל של ההגנה אלא בסיטואציה מובהקת של היעדר יכולת לתמוך בתזה עובדתית שאינה נכונה). סבורני כי התנהלות זאת של הנאשם מלמדת על רגשות עזים שפיתח כלפי המתלוננת, והתרשמתי כי "הרכיב הכספי" היה שולי, בעוד דווקא אהבתו הרבה למתלוננת ורצונו לחדש את הקשר עימה היו במרכז (ראה לדוגמא דברי הנאשם בעימות עם המתלוננת לפיהם הוא **"אוהב אותה עד שגעון"** - ת/17 וכן פרו' עמ' 99 ש' 5). ההתרשמות בדבר אובססיביות מסוימת שפיתח הנאשם כלפי המתלוננת אף מתחזקת נוכח תיאורי העדים בדבר המקרים הרבים בהם ראו את הנאשם מסתובב בקרבתם, וכן עם חלקים בגרסתו (לרבות הודאתו במשטרה כי לאחר שראה את המתלוננת בים עקב אחריה, ובהמשך - אף צילם את הבית בו התגוררה). הדברים עולים גם מעדות הנאשם בבית המשפט, עת התייחס לצילום ביתה של המתלוננת וציין: **"...יכול להיות שצילמתי, לא בגלל שזה היה בית מיוחד, בגלל שזה היה בית של ל, כי ל הייתה מאהבת שלי, אני אהבתי אותה אז יכול להיות שצילמתי. אנחנו לא רבנו, היא עזבה אותי בלי לריב".** ובהמשך ציין: **"שבועיים לא אכלתי, לא שתיתי, דיכאון, הייתי בשוק"** (פרו' עמ' 98 ש' 30).

25. ביחס לדקירה עצמה, סיפק הנאשם תיאור לפיו רק בעלה של המתלוננת החזיק סכין, ואילו הוא ברח

כשהבחין בה בשלב בו המתלוננת טרם נדקרה (פרו' עמ' 105 ש' 14). עוד הוסיף הנאשם כי לאורך כל אירוע הדקירה אחיה של המתלוננת כלל לא היה במקום.

אפילו הסניגורית, שעשתה כל שניתן לעשות כדי למצוא סדקים בעדויות התביעה, התקשתה ליתן הסבר לשאלה כיצד נדקרה המתלוננת ונתלתה באפשרות התיאורטית כי בעלה של המתלוננת כעס עליה בעקבות "הגילוי" ואולי ידו הייתה במעל (למרות שהנאשם לא ראה זאת).

מדובר בתזה תיאורטית, שאינה מתיישבת עם הראיות, ואינה מתיישבת עם התרשמותי מדמותו של הבעל ומהעובדה כי באותן דקות הוא כלל לא הבין מהם אותם מסרונים שמעוניין הנאשם להציג לו, ומה משמעותם ביחס לנישואיו, והתמקד בניסיון להדוף את התנהלותו המאיימת של הנאשם.

26. זאת ועוד, כפי שצינתי לעיל, גרסת הנאשם לפיה לא הייתה ברשותו סכין נסתרה בעדותו של העד מוחמד יונס, והיא בעלת השפעה על הערכת העדויות ובחינת התרחישים האפשריים באירוע הדקירה, בוודאי כאשר הנאשם לא הצליח ליתן הסבר לתפיסתן של שתי סכינים בזירה, בעוד שהוא תיאר קיומה של סכין אחת בלבד שהוחזקה על ידי בעלה של המתלוננת (אשר אין חולק שעליה לא נמצא דמה של המתלוננת).

27. גם גרסת הנאשם, לפיה אחיה של המתלוננת כלל לא נכח באירוע הדקירה, נסתרת באותן עדויות מהן עולה כי לאחר הדקירה פתחו בעלה ואחיה של המתלוננת במרדף אחר הנאשם עד שנתפסו על ידי המשטרה (ראה גם עדות הפקח סקירה והשוטרים אהרונוביץ וחמו, וכן הסרטון ת/23א').

28. בהינתן האמור לעיל, ובהיעדר משקל כלשהו שניתן ליתן לניסיונות העקרים של הנאשם להרחיק עצמו מדקירת המתלוננת, אינני רואה להידרש בהרחבה לשלל הגרסאות שמסר בחקירותיו, לרבות אלה בדבר "התנגשות/נפילת המתלוננת על בעלה" (כהסבר פוטנציאלי לאופן בו נדקרה המתלוננת), שכן הנאשם חזר בו מגרסאות אלה בבית המשפט, והמשמעות המסבכת ברורה. באותו אופן - אינני רואה להידרש גם לגרסאותיו של הנאשם במשטרה לפיהן הגיע לישראל כי "נרדף פוליטית" על ידי הרשויות בגיאורגיה שכן גם מגרסה זו חזר הנאשם בעדותו בבית המשפט.

29. בכתב האישום ייחסה המאשימה לנאשם גם את תקיפת בעלה של המתלוננת בכך שתפס את ידו ובהמשך - הניף את ידיו לכיוון פניו וגרם לנפילת משקפיו. על יסוד עדותו האמינה של הבעל, סבורני כי הוכח שהנאשם תפס את ידו וניסה לגרור אותו לכיוון החצר (פרו' עמ' 76 ש' 29), אך נותרה אי בהירות ביחס לאופן בו נפלו המשקפיים, והתיאור שנמסר על ידי הבעל בבית המשפט לא בהכרח מלמד כי המשקפיים נפלו כתוצאה ממגע של הנאשם.

תקיפה מוגדרת בסעיף 378 לחוק העונשין באופן הבא: "**המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על**

גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גאז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".

אחיזתו הכוחנית של הנאשם בידו של בעלה של המתלוננת, אגב אותו ניסיון לגרור אותו לחצר, מתיישבת עם רכיב "המגע" ועם רכיב "הפעלת הכוח" המתוארים בסעיף ומאפשרים את הרשעת הנאשם בעבירת תקיפה גם ללא רכיב "הפלת המשקפיים".

30. על יסוד הטעמים שפורטו לעיל, ותוך התבססות על עדויות עדי התביעה, ראיתי לקבוע כי לאחר שניסה לדקור את אחיה של המתלוננת, הגיע הנאשם לדירתה וצעק לה מלמטה כי בכוונתו להרוג אותה ואת אחיה. המתלוננת הזעיקה משטרה, אולם בשלב זה הסתתר הנאשם והשוטרים שהגיעו למקום פגשו במתלוננת, באחיה ובעלה בלבד. לאחר שהשוטרים עצבו את המקום, ואחיה של המתלוננת הלך למכולת, יצא הנאשם ממקום מחבואו, התעמת עם המתלוננת ובעלה, אחז בידו וניסה לגרור אותו לחצר, ובהמשך - עם חזרת האח למקום, דקר את המתלוננת בבטנה באמצעות סכין וגרם לה לחבלה, באופן שתואר בכתב האישום והוכח במסמכים הרפואיים ובתמונות החבלה (ת/34; ת/21).

(ה) סיכום

31. בסיכומי שלב בירור האשמה, הצליחה המאשימה להוכיח את האמור בכתב האישום, ועל כן ראיתי להרשיע את הנאשם בעבירות הבאות: חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין; איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין (ריבוי עבירות); החזקת סכין, לפי סעיף 186 לחוק העונשין; ותקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום, 5.4.17, במעמד הנוכחים.

בני שגיא, שופט